

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 11423-09

1 04 ינואר 2014

2

לפני:

כב' השופט אורן שגב

נציג ציבור (עובדים) מר הרצל גבע

התובעים
1. אלברטה סקורה ת.ז. 321426116
ע"י ב"כ: עו"ד עוזי ארדיטי

-

הנתבעים
1. כוכבה מזרחי ת.ז. 053398053
ע"י ב"כ: עו"ד מרסלה גולן-סיידמן

3

4

פסק דין

5

6 האם התובעת פוטרה מחמת הריונה או בשל ניסיון גניבה ממועסיקתה? זו השאלה
7 שהתגלגלה לפתחנו בתיק זה.

8

9

העובדות הצריכות לעניין

- 10 1. התובעת הועסקה במשק בית בביתה של הנתבעת, החל מיום 2.7.07¹. לטענת
11 התובעת, היא הועסקה עד ליום 31.5.09 בהיקף עבודה של פעם בשבוע ולטענת
12 הנתבעת - עד ליום 8.6.09, במתכונת של אחת לשבועיים.
13 2. אין חולק כי בימים אשר עבדה, משך עבודתה של התובעת היה 7 שעות תמורת
14 שכר בסך 245 ₪ ובתוספת 20 ₪ בגין דמי נסיעות.
15 3. ביום 31.5.09 הסתיימו יחסי העבודה בנסיבות השנויות במחלוקת. לטענת
16 התובעת, הרקע לפיטוריה היה גילוי דבר הריונה. לטענתה, בחודש ינואר 2009,
17 היא סיפרה לנתבעת על הריונה ובסמוך לכך, ביקשה כי הנתבעת תפריש לה

¹ פרוטוקול 20.6.12, עמ' 12 שי 25-28.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 11423-09

- 1 סכומים למוסד לביטוח לאומי, אלא שזו דחתה אותה בלך ושוב ובתואנות שווא,
2 וסופו של דבר, בחרה לפטרה בשיחת טלפון.
- 3 4. לטענת הנתבעת, היא למדה על עובדת היותה של התובעת הרה עת הבחינה
4 בבליטה בבטנה. כן הוסיפה, כי במשך כל תקופת עבודתה של התובעת, וביתר
5 שאת לאחר גילוי דבר ההיריון, היא ביקשה מהתובעת את פרטיה לצורך דיווח
6 למוסד לביטוח לאומי, אולם התובעת נמנעה מלמסור פרטים אלו.
- 7 5. לטענתה, הרקע לסיום יחסי העבודה היה אירוע, במהלכו גילתה כי התובעת מנסה
8 לגנוב מביתה פריטים יקרי ערך. לאחר שהתעמתה איתה בקשר לכך, לא שבה עוד
9 התובעת לעבוד בביתה.
- 10 6. ביום 8.6.09 הגישה הנתבעת תלונה במשטרה כנגד התובעת בגין גניבה. ביום
11 14.6.09 הודיע המשטרה לתובעת כי החקירה בעניינה הסתיימה וזאת מאחר ולא
12 נמצאו ראיות מספיקות להעמדתה לדין.² כשבוע לאחר מכן, ביום 15.6.09, פנתה
13 התובעת להסתדרות, אשר שלחה מכתב התראה לנתבעת ובה פירוט זכויותיה של
14 התובעת (להלן: "מכתב ההתראה").³
- 15 7. לטענת התובעת, פיטוריה נעשו מחמת הריונה בלבד, שכן מעולם לא נאמר לה כי
16 קיים ליקוי כלשהו בעבודתה. על כן, עתרה לחיוב הנתבעת בפיצוי עד לתום
17 התקופה המוגנת, ובכלל זה פיצויי פיטורים, דמי הבראה, פדיון חופשה, הפרשות
18 לפנסיה ופיצוי בשל נזק לא ממוני.
- 19 8. הנתבעת טענה מנגד, כי לאחר שהתעמתה עמה בנוגע לניסיון הגניבה, לא שבה
20 התובעת לעבודתה. עוד טענה, כי בנסיבות העניין, גם אם ייקבע כי התובעת זכאית
21 לפיטוריי פיטורים, הרי שיש לשלול אותם ממנה בשל ניסיון הגניבה. באשר ליתר
22 הסעדים שנתבקשו (למעט פיצוי מכוח חוק עבודת נשים), הנתבעת הודתה
23 בזכאותה של התובעת לקבלם, אך חלקה על הסכומים.
- 24 9. ביום 20.6.12 התקיים בפנינו דיון הוכחות במסגרתו העידו התובעת ובעלה, מר
25 אלבט יעקובוב (להלן: "מר יעקובוב") הנתבעת ובנה, מר דוד מזרחי (להלן: "מר
26 מזרחי").
27

² נספח ג' לכתב התביעה.
³ נספח ב' לכתב התביעה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 11423-09

דיון והכרעה

התשתית הנורמטיבית

10. עקרון השוויון הוא עקרון יסוד במשפט הישראלי, אשר עוגן בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, התשנ"ב-1992, וקיבל ביטוי רחב הן בפסיקות בית המשפט העליון ובית הדין הארצי לעבודה והן בחוקים שונים.

11. האיסור על פיטורי נשים הרות בשל הריון עוגן בשני חוקים, חוק עבודת נשים, התשי"ד-1954 (להלן: "חוק עבודת נשים") ובחוק שוויון ההזדמנויות בעבודה.

12. סעיף 9 (א) לחוק עבודת נשים תשי"ד-1954 קובע כי :

"לא יפטר מעביד עובדת שהיא בהריון וטרם יצאה לחופשת לידה אלא בהיתר מאת שר העבודה והרווחה, ולא יתיר השר פיטורים כאמור אם הפיטורים הם, לדעתו, בקשר להריון; הוראות סעיף קטן זה יחולו הן על עובדת קבועה והן על עובדת ארעית או זמנית ובלבד שהעובדת עבדה אצל אותו מעביד או באותו מקום עבודה ששה חדשים לפחות"

13. האיסור על פיטורי עובדת במהלך ההיריון הינו איסור מוחלט ללא קשר לסיבת הפיטורים, החל על כל מעסיק. באשר לפיצוי לו זכאית עובדת שפוטרה נפסק, כ⁴:

"פיטורים בניגוד לחוק מגן בטלים מעיקרם. לכן היתה העובדת זכאית להמשיך בעבודתה, ומשחדל המעביד להעסיקה, זכאית היא לפיצוי בגובה השכר שהיתה מקבלת, לו המשיכה בעבודתה בתקופה המוגנת, כלומר עד יום הלידה".

14. על רקע כל האמור לעיל, נעבור לבחון את נסיבות סיום העבודה.

האם התובעת פוטרה או התפטרה

15. כמפורט לעיל, לטענת התובעת ביום 31.5.09, היא פוטרה בשיחת טלפון, בה הודיעה לה הנתבעת כי "קשה לך, אני לא רוצה שיקרה לך משהו". כביסוס לטענתה צירפה התובעת העתק רשומה מוסדית מחברת פרטנר ממנו עולה כי

⁴ דב"ע מ/ח-8-3 אבנר קופל נ' עדי וייס-ארלוביץ פד"ע כ 57 (1988) ; ע"ע (ארצי) 627/06 אורלי מורי נ' מ.ד.פ. ילן בע"מ (16.3.2008).

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 11423-09

- 1 הנתבעת טלפנה אליה בתאריך הנטען⁵. כן הטעימה, כי הרקע לפיטוריה, בחודש
2 השביעי להריונה, היה דרישתה לתשלום דמי ביטוח לאומי.
- 3 16. מנגד טענה הנתבעת, כי התובעת התפטרה מעבודתה לאחר שהיא נתפסה בעת
4 שניסתה לגנוב פריטים מביתה של הנתבעת. כך, בשעה שהתובעת עבדה בביתה,
5 נעלמו לה מוצרי קוסמטיקה אשר רכשה בחו"ל ואשר נמצאו על ידה בשקית, אשר
6 הייתה שייכת לתובעת.
- 7 17. כשעומתה התובעת עם דבר הגניבה, השיבה כי "היא לא יודעת איך זה הגיע
8 לשקית שלה" ועזבה את ביתה של הנתבעת.
- 9 18. ביום 8.6.09, היום האחרון בו הועסקה התובעת בבית הנתבעת, הבחינה הנתבעת,
10 בעת שהתארגנה לצאת לאירוע, כי נעלמה לה שרשרת יקרת ערך. לטענתה, באותה
11 העת היא הבינה כי התובעת היא זו שנטלה את השרשרת מביתה ועל כן, בדרכה
12 לאירוע, עצרה בתחנת המשטרה והגישה תלונה בגין גניבה⁶.
- 13
- 14 הכרעה
- 15 19. לאחר שבחנו את הראיות ואת טענות הצדדים, החלטנו לאמץ את גרסת הנתבעת
16 במובן זה שהאירוע שהוביל לסיום יחסי העבודה, הינו ניסיון הגניבה מהנתבעת,
17 ולהלן טעמינו.
- 18 20. ראשית, התובעת ביקשה לטעון כי הנתבעת הגישה תלונה במשטרה בדבר גניבה,
19 כתגובה למכתב ההתראה ששלחה התובעת. ואולם, מבחינת הראיות עולה, כי סדר
20 השתלשלות העניינים היה הפוך: ביום 8.6.09, הוגשה התלונה במשטרה ואילו
21 כשבוע לאחר מכן, ביום 15.6.09, קיבלה הנתבעת מכתב מההסתדרות. מכאן, כי
22 תלונת הנתבעת קדמה למכתב הדרישה.
- 23 21. גרסת התובעת הייתה מעורפלת, רווית סתירות ולא עוררה בנו אמון. בתצהירה,
24 טענה התובעת כי למחרת הפיטורים, ביום 1.6.09, היא פנתה להסתדרות. יחד עם
25 זאת לא סיפקה כל גרסה מדוע מכתב ההתראה נכתב רק ביום 15.6.09. כשעומתה
26 בחקירתה, השיבה, בסתירה לתאריכי המסמכים, כי לאחר שהיא פנתה

⁵ סעיף 10 לתצהיר התובעת, נספח ד' לתצהיר.
⁶ סעיפים 23-26 לתצהיר הנתבעת.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 11423-09

- 1 להסתדרות, איימה עליה הנתבעת שהיא תגיש תלונה במשטרה⁷. בהמשך העידה
 2 הפוך- כי הנתבעת קודם הגישה את התלונה במשטרה⁸.
- 3 22. בנוסף, התובעת לא הרימה את הנטל הראשוני המוטל עליה להביא ראשית ראיה
 4 לכך שפוטרה מחמת הריונה, לאחר שהנתבעת סירבה לכאורה לשלם עבורה דמי
 5 ביטוח לאומי.
- 6 23. לטענת התובעת, היא הודיע על הריונה בחודש ינואר 2009 והחל ממועד זה החלה
 7 לדרוש מהנתבעת, באמצעות בעלה, כי הנתבעת תשלם דמי ביטוח למוסד לביטוח
 8 לאומי. בכלל זה, הסכימה כי חלקה בתשלום ינוכה משכרה כחוק. לטענתה,
 9 הנתבעת סירבה או סירבה חלקית, ולסירוגין, הסכימה ולעיתים ציינה כי הנושא
 10 בבדיקה⁹.
- 11 24. התובעת לא מסרה כל גרסה מדוע לטענתה היא פוטרה דווקא במועד הנטען,
 12 בחלוף כחצי שנה מיום הודעתה, לכאורה, על ההיריון. גם אם נקבל את גרסתה,
 13 אשר הוכחה על ידי הנתבעת, כי הרקע לפיטוריה הייתה דרישתה לתשלום דמי
 14 ביטוח, הרי שאין בכך כדי לשפוך אור מדוע נבחר התאריך הנטען כמועד פיטוריה,
 15 כשדבר הריונה ידוע לנתבעת מזה חצי שנה.
- 16 25. נציין, כי בנוסף לאמור לעיל, מצאנו קשיים באמינות גירסתה של התובעת. במה
 17 דברים אמורים? בחקירתה הנגדית הודתה התובעת כי היא מסרה בידי הנתבעת
 18 צילום תעודת זהות, וזאת עקב דרישתה לשלם עבורה דמי ביטוח לאומי. לשאלה
 19 מדוע פנתה לביטוח לאומי לבדוק האם התבעת משלמת דמי ביטוח, רק בחלוף
 20 שנה וחצי מתחילת עבודתה, השיבה "כי הייתי בטוחה שהיא משלמת". ואולם,
 21 כשעומתת עם העובדה, שהנתבעת לא ניכתה משכרה את חלקה בתשלומים למוסד
 22 לביטוח לאומי, השיבה: "הייתי בטוחה שהיא משלמת... לא הסקתי שום
 23 מסקנה ולא הרגשתי שאני חייבת..."¹⁰
- 24 26. הנתבעת מצדה סיפקה הסבר משלה:¹¹
- 25 "היא מעולם לא נתנה לי מסמכים, כל התחנונים שלי שתביא תעודת זהות,
 26 פחדתי שהיא לא חוקית, אני לא יודעת. שבוע לאחר מכן שוב, אני נוסעת

⁷ פרוטוקול 20.6.12, עמ' 11 ש' 4-1.

⁸ שם, ש' 19-21.

⁹ סעיפים 9-10 לכתב התביעה.

¹⁰ פרוטוקול 20.6.12, עמ' 9 ש' 17 ואילך, עמ' 10 ש' 2-1.

¹¹ פרוטוקול 26.12.12, עמ' 22 ש' 11-12.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 11423-09

1 לחו"ל לעיתים קרובות, ואז לא יוצא, ואני שוב שואלת והיא אומרת שהיא
2 שכחה ושבעלה מטפל בזה וכך העניין נגרר"
3 27. עם קבלת גרסת הנתבעת לאירוע הגניבה לכאורה, מתקבלת המסקנה, אשר עולה
4 בקנה אחד דווקא עם גרסת התובעת, כי עם גילוי ניסיון הגניבה, הודיעה הנתבעת
5 לתובעת על פיטוריה לאלתר.
6 28. גרסתה, לפיה התובעת חדלה להופיע לעבודתה על דעת עצמה ולמעשה נטשה את
7 מקום עבודתה בשל גניבה לה היא מתכחשת, אינה מתיישבת עם העובדות שהוצגו
8 בפנינו.
9 29. באשר למועד הפיטורים- התובעת טענה כי היא פוטרה ביום 31.5.09 בשיחת טלפון
10 וצירפה להוכחות גרסתה העתק רשומה מוסדית לפיה הנתבעת התקשרה אליה
11 בתאריך זה. הנתבעת טענה מנגד, כי יחסי העבודה הסתיימו ביום 8.6.09, עם גילוי
12 דבר הגניבה והגשת התלונה במשטרה.
13 30. באשר לשיחת הטלפון טענה כי היא התקשרה אל התובעת לצורך תיאום יום
14 עבודה¹². משקבענו כאמור, כי אנו מקבלים את גרסת הנתבעת לעניין נסיבות
15 הפיטורים, אנו קובעים כי התובעת פוטרה ביום 8.6.09.
16 31. כללו של דבר- אנו קובעים כי התובעת פוטרה מעבודתה, שעה שהנתבעת ידעה כי
17 היא בהריון, ועל כן, בהתאם לחוק עבודת נשים, היתה צריכה לפנות לממונה
18 במשרד התמי"ת לצורך קבלת היתר. משלא עשתה כן, זכאית התובעת לפיצוי על פי
19 דין.
20

פיצוי עבור הפסד השתכרות

22 32. הלכה מושרשת היא, כי פיטורים בניגוד לחוק עבודת נשים בטלים מעיקרם
23 והתובעת זכאית לכל אותם סכומים שהיו משתלמים לה אלמלא פוטרה שלא
24 כדין. בכלל זה שכר עבודה עד למועד הלידה, שכר עבודה בתקופה המוגנת שלאחר
25 הלידה, דמי הודעה מוקדמת ופיצויי פיטורים.
26 33. סעיף 13א(ב) לחוק עבודת נשים קובע:

27 "(1)מצא בית הדין האזורי לעבודה כי העובד או העובדת שהגישו
28 תובענה, פוטרו בניגוד להוראות סעיף 9, יפסוק פיצויים שסכומם לא יפחת
29 מ-150% מהשכר שהיה מגיע להם במהלך התקופה המזכה; ואולם רשאי

¹² שם, עמ' 24 שי 30-26.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 11423-09

- 1 בית הדין, מטעמים מיוחדים שיירשמו, לפסוק פיצויים בסכום אחר
 2 שיקבע; לענין חישוב השכר לפי סעיף קטן זה, יחולו הוראות סעיף 13ב
 3 לחוק פיצויי פיטורים, התשכ"ג-1963, ותקנות לפי סעיף 13 לחוק האמור.
 4 (2) לענין סעיף קטן זה, "התקופה המזכה" – תקופה שתחילתה ביום
 5 הפיטורים או ביום שבו המעביד ידע או שהיה עליו לדעת על קיומה של
 6 העילה להגבלת הפיטורים, לפי המאוחר, וסיומה במועד המוקדם מבין
 7 אלה:
 8 (א)תום התקופה שבה חלה הגבלת הפיטורים כאמור;
 9 (ב)אם ניתן היתר פיטורים לפי סעיף 9 – יום תחילת תוקפו של ההיתר;
 10 (ג) אם העובד או העובדת הוחזרו לעבודה – יום החזרה לעבודה.".
 11
- 12 34. באשר לשכר לו זכאית התובעת, לטענתה, היא הועסקה בבית הנתבעת פעם
 13 בשבוע, ואילו לטענת הנתבעת היא הועסקה פעמיים בחודש במוצאע. הנתבעת
 14 הסבירה כי היא מרבה לנסוע לחו"ל ועל כן אינה נזקקת לשירותיה של התובעת
 15 בתדירות גבוהה יותר.
- 16 35. כראיה לביסוס גרסתה, צירפה התובעת יומן בשפה הרוסית ובו פירוט תאריכים
 17 ושמות המעסיקים אשר בביתם הועסקה¹³. נציין, בהקשר זה, כי אנו סבורים, שמן
 18 הראוי היה להגיש את יומן התובעת בהתאם לדיני הראיות, קרי, כשתוכנו מתורגם
 19 לעברית, שכן הצורך לבדוק את הכתוב בשפה הרוסית, אשר אינה שפה שבית הדין
 20 שולט בה, הקשתה על הליך בחינת הראיות בשלב כתיבת פסק הדין וסרבלה אותו,
 21 שלא לצורך.
- 22 36. לגופו של עניין, עדותה של התובעת הייתה בלתי עקבית ונתקלנו בקושי לרכוש לה
 23 אמון, שכן, כשנשאלה התובעת על הפער בין הסכומים אותם דרשה במכתב
 24 ההתראה לכתב התביעה, והאם זה נובע מהיקפי משרה שונים, השיבה כי¹⁴:
 25 "אמרתי שעבדתי בהתחלה פעם בשבועיים ואחרי זה פעם בשבוע וחוף מזה
 26 עבדתי אצל בעלה... אני לא יודעת אם אני עונה נכון"
 27
- 28 37. סתירה נוספת התגלתה בעדותה לעניין זה, כאשר מחד טענה כי היא הועסקה גם
 29 כאשר הנתבעת שהתה בחו"ל, כאשר בנה של התובעת נהג לפתוח בפניה את הדלת,
 30 ומאידך, שנשאלה האם היא לקחה משהו מביתה של הנתבעת, השיבה בשלילה
 31 ונימקה זאת בכך שהנתבעת תמיד הייתה נוכחת בבית בעת שעבדה¹⁵. יש לציין

¹³ נספח א' לתצהיר התובעת.

¹⁴ פרוטוקול 20.6.12, עמ' 11 ש' 28-31, עמ' 12 ש' 2-1.
¹⁵ פרוטוקול 20.6.12, עמ' 10 ש' 8-10, ש' 22-24 בהתאמה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 11423-09

- 1 בהקשר זה כי בנה של הנתבעת אישר בחקירתו כי הוא מעולם לא פתח את דלת
2 ביתה של אימו בפני התובעת.¹⁶
- 3 38. נוכח האמור, אנו מקבלים את גרסת הנתבעת, לפיה על פי היומן שהוגש על ידי
4 התובעת, התובעת הועסקה בביתה של הנתבעת 2.5 פעמים בחודש בממוצע,
5 ושכרה היה $2.5 \times 245 = 612.5$ ₪ לחודש.
- 6 39. התובעת עתרה לפיצוי בגין 5.25 חודשי עבודה (2.25 חודשים ממועד הפיטורין עד
7 הלידה, חודשיים בתום תקופת הלידה (סעיף 9(ג1)א) לחוק עבודת נשים) וחודש
8 הודעה מוקדמת). אשר על כן, לפיצוי בסך של 4,823 ₪, בהתאם לתחשיב הבא:
9 $612.5 \times 5.25 \times 150\%$

10

11

פיצויי פיטורים

- 12 40. התובעת החלה את עבודתה ביום 2.7.07 וילדה ביום 7.8.09.¹⁷ הנתבעת טענה, כי
13 במידה וייפסק כי התובעת פוטרה מעבודתה, הרי שיש לשלול או להפחית את
14 פיצויי הפיטורין עקב מעשה הגניבה.
- 15 41. הלכה היא, כי מעילה באמונו של מעביד הינו דבר חמור, הפוגע באושיות יחסי
16 העבודה. **יחד עם האמור, הרי שיש ליתן את הדעת על כך כי המדובר בפגיעה
17 בזכויות מוקנות של עובד.¹⁸**
- 18 42. על מעביד המבקש לשלול מעובד את זכותו לפיצויי פיטורין מוטל להוכיח כי
19 פיטורי העובד נבעו כתוצאה מהפרת משמעת חמורה, כדוגמת מעילה, גניבה
20 ועבירות פליליות אחרות, להבדיל מהפרת משמעת רגילה.¹⁹
- 21 43. אשר לשיקולים אותם על בית הדין לשקול בעת שלילת פיצויי פיטורין, נפסק
22 כדלקמן:

23

24

25

**"התכלית שבשלילת פיצויי הפיטורים שתי פנים לה: להעניש את העובד
בגין עבירת משמעת חמורה שביצע; ולהוות מסר מרתיע לכלל העובדים
מפני ביצוע מעשים דומים. בשלילת פיצויי הפיטורים, מעביר המעביד**

¹⁶ פרוטוקול 26.12.12, עמ' 21 שי 3-1.

¹⁷ נספח ד' לכתב התביעה.

¹⁸ דב"ע נה/3-60, אנואר חמיד נ' יעקב הלמן (5.7.1995).

¹⁹ דב"ע לה/3-50 חברת מלון המלך שאול נ' אסתר לוי פד"ע כה 29; עע 199/99 אליהו תורג'מן נ' אריק חביב פד"ע לה (405).

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 11423-09

- 1 לעובדי המפעל מסר מרתיע, תוך מתן ביטוי הולם להסתייגותו "מהתנהלות
2 הפסולה של העובד".
3
- 4 44. השיקולים העומדים בבסיס ההכרעה לשלילת פיצוי פיטורים או הפחתתם הותוו
5 בפסק דינו של בית הדין הארצי בעניין אלוניאל, כדלקמן:²⁰
- 6 "בבוא בית הדין להכריע בשאלה האם ובאיזו מידה יש להפעיל את
7 הסנקציה של שלילת פיצויי הפיטורים, ייתן דעתו לתכלית החוק, ויאזן בין
8 השיקולים הנדרשים לעניין בנסיבות המקרה, לרבות השיקולים שלהלן:
9 השיקולים לחומרה - חומרת המעשים בגינם פוטר העובד; הנזק שנגרם
10 למעביד או שעלול היה להיגרם לו עקב כך, היקפו והשלכותיו; משך הזמן
11 ומספר הפעמים שביצע העובד את מעשיו החמורים; תקופת עבודתו של
12 העובד, מעמדו ותפקידו ומידת האמון הנובעת הימנו; הפרת האמון -
13 המועצמת כשמדובר ביחסי עבודה ממושכים, בתפקיד בכיר, או בתפקיד
14 אמון; השפעת התנהגותו של העובד והמעשים בגינם פוטר, על עובדים
15 אחרים ועל יחסי העבודה במקום העבודה והיקף ההרתעה בנסיבות
16 המקרה;
17 השיקולים לקולא - אופן ביצוע העבודה במהלך תקופת עבודתו של העובד
18 ותרומתו למעביד; משך תקופת העבודה, וכפועל יוצא הימנה - עוצמת
19 הפגיעה הצפויה בעובד ובמשפחתו, כתוצאה משלילת פיצויי הפיטורים,
20 במלואם או בחלקם, בשים לב לסכום שיוותר בידיו למחייה; נסיבותיו
21 האישיות של העובד, לרבות גילו, מצבו המשפחתי, מצב בריאותו ויכולת
22 ההשתכרות העתידית שלו"
- 23
- 24 45. במקרה דנן, מצאנו את גרסת הנתבעת לאירועים שהובילו לסיון יחסי העבודה בין
25 הצדדים כאמינה. לא השתכנענו כלל ועיקר, כי התובעת פוטרה משום שעמדה על
26 זכותה כי הנתבעת תפריש לה תשלומים למוסד לביטוח לאומי. על פי מכלול
27 הראיות שהוצגו בפנינו, לרבות עדויות הצדדים, הגענו לכלל מסקנה, כי הנתבעת
28 חשדה שהתובעת ניסתה לגנוב ממנה ועל כן פיטרה אותה.
- 29 46. לאור האמור לעיל, הגם שאין בידנו לקבל את טענת הנתבעת לפיה יש לשלול
30 מהתובעת את פיצוי הפיטורים להם היא זכאית בגין פיטוריה, הרי לדידנו,
31 המקרה דנן נופל לגדר אותם מקרים בהם מוצדק להפחית את פיצויי הפיטורים
32 המגיעים לעובד, וכך אנו מורים.
- 33 47. לאחר שנתנו דעתנו למכלול השיקולים לעיל, הגענו לכלל מסקנה כי יש להפחית
34 את פיצויי הפיטורים בשיעור של 20%.

²⁰ ע"ע 214/06 אלוניאל בע"מ נ. אלכסנדר צ'רניאקוב (31.5.07); ע"ע 3000/96 אבלין (מימון) אליה נ' קליין בן ציון (2.7.01).

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 11423-09

1 48. אשר על כן, התובעת זכאית לפיצויי פיטורים בסך של $2.58 \times 612.5 \times X = 80\%$
2 **1,264** ₪.

3 49. באשר לפיצויי הלנת פיצויי פיטורים- לא מצאנו כי בנסיבות העניין דנן יש לחייב
4 את הנתבעת בתשלום זה מאחר ושוכנענו כי קיימת מחלוקת כנה בין הצדדים
5 לאור נסיבות סיום יחסי העבודה.
6

פדיון חופשה

7
8 50. התובעת עתרה לתשלום פדיון חופשה בסך 1,240 ₪ ואילו הנתבעת העמידה רכיב
9 זה על סך 568 ₪.

10 51. אין חולק כי התובעת לא עבדה 75 ימים רצופים בשירות הנתבעת. בנסיבות אלה,
11 את פדיון החופשה יש לחשב על פי סעיפים 4 ו- 15 (א) לחוק חופשה שנתית,
12 התש"יא – 1951, היינו 4% משכרה של התובעת.

13 52. במהלך תקופת עבודתה של התובעת עד לפיטוריה (7/07-6/09) היא השתכרה
14 $14,700 = 24 \times 612.5$ ₪. אשר על כן היא זכאית לסך 14,700 ₪ $4\% \times X = 558$ ₪.

15 53. במהלך התקופה שלאחר מכן לא עבדה התובעת בפועל ולפיכך לא צברה עוד ימי
16 חופשה, שכן ימי חופשה נצברים אך בגין ימי עבודה בפועל²¹.

דמי הבראה

17
18
19 54. על פי הוראות צו ההרחבה הכללי בדבר השתתפות המעביד בהוצאות הבראה
20 ונופש, התובעת הייתה זכאית לדמי הבראה באופן יחסי לחלקיות משרתה.
21 התובעת הועסקה 17.5 שעות בחודש, דהיינו 9.4% משרה.

22 אשר על כן התובעת זכאית לסך 11 ימים $X^{22} \% 9.4 \times 340 = 351$ ₪ בגין דמי
23 הבראה.
24

הפרשות לפנסיה

²¹ עב (ת"א) 2641/07 עדה פלדמן נ' פרופ' אריאל בן עמר שרותי רפואת שיניים והשקעות בע"מ (23.4.09).
²² סעיף 5 א לצו ההרחבה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 11423-09

- 1 55. בהתאם להוראות צו ההרחבה לביטוח פנסיוני מקיף במשק, החל מיום 1.1.08,
 2 חלה חובה על המעסיקים להפריש עבור העובדים לקרן פנסיה.
 3 56. בהתאם לשיעור ההפרשות כפי שנקבע בצו ההרחבה, התובעת הייתה זכאית
 4 להפרשות לפנסיה כדלקמן:
 5 שנת 2008-2009 612.5 X 12X 0.833% = 61 ₪
 6 שנת 2009-2010 612.5 X 5X 1.66% = 51 ₪.
 7 57. מהאמור עולה, כי התובעת זכאית לסך 112 ₪.

8

9

פיצוי מכוח חוק שוויון הזדמנויות בעבודה ובגין עגמת נפש

- 10 58. בכתב התביעה עתרה התובעת לפיצוי בסך 50,000 ₪ מכח סעיף 10 (א) לחוק
 11 שוויון הזדמנויות בעבודה ולחילופין בגין נזקים לא ממוניים ובכלל זה פיצויי
 12 צפייה והסתמכות וכן עגמת נפש. הנתבעת טענה כי חוק שוויון הזדמנויות אינו חל
 13 בענייננו באשר הנתבעת העסיקה אך ורק את התובעת.
 14 59. תחולתו של חוק שוויון הזדמנויות האוסר על מעסיק להפלות בין עובדיו, בין
 15 היתר, מחמת הריון, מסויגת למקום עבודה המעסיק ששה עובדים ויותר.
 16 60. אין חולק כי הנתבעת העסיקה רק את התובעת. אשר על כן, חוק שוויון הזדמנויות
 17 בעבודה אינו חל בענייננו, ותביעתה של התובעת לקבלת פיצוי סטטוטורי נדחית.
 18 61. מבלי לגרוע מהאמור, שוכנענו כמפורט לעיל, כי פיטורי התובעת לא היו מחמת
 19 הריונה אלא מתוך חשד לניסיון גניבה. לכן ובנסיבות המקרה, לא מצאנו מקום
 20 לפסוק לתובעת פיצוי בגין עוגמת נפש שהוא פיצוי המוענק במקרים חריגים.

21

22

סוף דבר

- 23 62. התביעה מתקבלת באופן חלקי. הנתבעת תשלם לתובעת את הסכומים הבאים:

24	בגין הפסד השתכרות	4,823 ₪ ;
25	בגין פיצויי פיטורים	1,264 ₪ ;
26	בגין פדיון חופשה	558 ₪ ;
27	בגין דמי הבראה	351 ₪ ;

11 מתוך 12

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

תע"א 11423-09

1 בגין הפרשות לפנסיה 112 ש"ח ;
 2 סכומים אלו יישאו הפרשי הצמדה וריבית מיום 19.11.09 ועד ליום התשלום
 3 בפועל.
 4
 5 63. בנוסף לאמור לעיל, תשלם הנתבעת, לתובעת הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד
 6 בסך 3,000 ש"ח, וזאת בשים לב להתנהלות הדיונית כפי שפורטה בסעיף 35 לפסק
 7 הדין.
 8 64. כל הסכומים שהוזכרו לעיל ישולמו לתובעת בתוך 30 יום מיום מתן פסק הדין,
 9 שאם לא כן יישאו הפרשי ריבית הצמדה כחוק עד למועד התשלום בפועל.
 10
 11
 12
 13
 14 ניתן היום, ג' שבט תשע"ד, (04 ינואר 2014), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.
 15
 16
 17

אורן שגב, שופט

נציג ציבור (ע) הרצל גבע

18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25